

Levél Mester Ákosnak

Göteborg, 1997. január 11.

Tisztelt Uram!

Nem tartozom a *168 óra* rendszeres olvasói közé, ezért csak most jutott kezembe a lap múlt év július 16-i száma, benne az egyik rovatvezető *Puzzle* című írásával.

Azt hiszem, kevés olyan cikket olvastam, melyben a szellemi és formai igénytelenség így ötvöződött volna a minden soron átsütő gyűlölködéssel.

Tudom (sokan mondják): szólásszabadság van. Vagyis Csoóri Sándor ürügyén bárki szabadon gúnyolódhat hazán és nemzeten (különösen, ha az magyar), azon a küzdelmen, melynek során az ország és nemzet – sokak áldozatával – fennmaradni igyekezett, és azon a helyzeten, amelybe jutott. Arról a gondolatról, mely szerint a budapesti parlamentben a kisebbségbe került magyarok is képviseleti jogot kellene kapjanak, bárkinek szabadsága van arra asszociálni, hogy az Amerikába vagy Dél-Afrikába szakadt, esetleg anyanyelvüket törve beszélő emigránsok ágálnak majd az Országházban tizedrendű kérdésekbe bonyolódva. Ezt meg is szabad írni, torzképet rajzolva ezáltal a javaslatról. Rosszindulatú vállrándítással is el lehet intézni az autonómia kérdését, mely lélegzethez juttathatna mintegy három millió beolvasásra ítélt magyart a Kárpát-medencében. Le lehet nézni a magyarországi átlagmagyart is, úgy vélve, hogy annak mindennapi gondjai nem emelkednek túl a sör- vagy a virslifajták közötti választás szintjénél. (Talán a *demokrácia* szelleme nyilatkozik itt meg; ez az egyedüli idézett fogalom, melyre nem csöpög méreg a szerző tollából.)

Végül – még ha szójáték formáját ölti is – lehet a Nagyvilágba vagy a nagyvilágba vágyakozni a hazai "nacionalizmus" elől, de a vágyakozónak tudnia kell, hogy idegenben igencsak döntenie kell az általa maró epével kezelt kérdések személyére szabott részében: igyekszik-e elfelejteni, ki volt, hogy könnyebben élhessen, vagy hű maradván önmagához, őrzi magyarságát mint tüskét a lélekben.

Nem tudom, hogy a cikk írója melyik kategóriába tartozna, de nem is érdekel. Fontosabb számomra az, hogy egy ilyen színvonalú és tartalmú írás éppen az Ön által "főszerkesztett" lapban jelenik meg.

Én hajdanán – nagyváradi rádióhallgató- és tévénezőként – olyannak ismertem meg Önt, mint aki jó érzékkel tud különbséget tenni a dolgok között. Ha Ön az az ember, akire én emlékszem, akkor tudnia kell, hogy azért tényleg vannak magyarok, akiknek következményekkel teli egzisztenciális kérdést jelent köpönyegként ki nem fordítható mivoltuk, hogy talán még magyar nemzet is van, bármennyire gyűlöletes is ez a tény (még honfitársaink közül is) sokaknak, hogy azért közös érdekeink, sőt értékeink is akadnak, amiket – ha ízlésünk és tartásunk van – nem igyekszünk kigúnyolni és lejáratni pártérdekekért, személyes ellenszenvéért, vagy esetleg pénzért csupán.

Üdvözlettel

Tóth Károly Antal

(Megjegyzés a levélről: Az olyan embert, mint amilyen 1997 januárjában a 168 óra egyik rovatvezetője volt, akinek a Puzzle című írására hivatkozom, méltatlannak tartottam a neve említésére is. Nagyváradi lakos koromban, tehát még a Kádár korszakban Mester Ákos, a lap későbbi főszerkesztője azonban nem tűnt ellenszenvesnek. Levelem írásának idején sem ismertem még őt igazán, noha amit abban felvettem, őt is jellemezte.)